



Az én asztalom - Városhal

2009 május 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [1](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Szokás szerint emlékeimet pergetem, míg az ételekre várok – a Városhal Étteremben ebédelek a Margit-körúton, a Széna-térnél. Gyerek- és ifjúkorom jelentős részének egyik keresztesési pontja volt ez, rózsadombi otthonunkból.

Itt valóban van egy maradvány az egykori középkori városhalból, mely 1686-ban pusztult el, amikor a 150 évig

ideiglenesen hazánkban tartózkodó török csapatokat az egyesült európai és osztrák seregek kiűzték Budavárából. Jó, hogy ennyi megmaradt, emléktáblázzuk, megbecsüljük, habár ez utóbbival nem mindig dicsekedhetünk. Szemben a két Mammut áruház tömbje az egykori, politikai rémtörténetektől terhes fegyház helyén, mögötte a Millenáris, a Ganz-gyár gépei helyett kultúrával töltve. És tovább a Lövőház utca, sőt vándorlásaim tanúja, rengeteg cipőtalpat koptattam el rajta. A Széna tértől húzódik egészen a Marczibányi térig, mely az én gyerekkoromban beépítetlen futballpálya volt, ma el sem képzelhetem, hogy a környezet zöldterülettel milyen impozáns tér volt ez. De télen, és nekem ez volt a legfontosabb, világnagy jégpálya volt itt. Igazi telek járták akkor, megvolt a négy abszolút évszak, nyáron nyár volt, ősszel ősz, s egész télen mőködött a locsolt és ápolt jégpálya, imádtam itt korcsolyázni. És imádtam a két piros pulóveres lányt, akik mindig kézen fogva bógniztak körbe-körbe, éjjel-nappal, mert én éjszaka is róluk álmodtam. Majd belehaltam, de sosem volt merszem megszólítani őket.



Közben megérkezett a vargányával és más erdei gombákkal készült leves. A vargánya igazi királynő a gombák között (erről a nagy természet-költő, Berda József tudna mesélni), az eszaki utáni nagy begyűjtésekkor régimódi, fonott lészákon házias szakszerzőséggel szárított vargánya őrszi erdei szülőhelye csodás illatát egész télen át, és aki érti, levesbe-ételbe átmenti a felső ízét. Itt értik.

A Marczibányi tértől indul fölfelé meredeken a Felvinczi út, az atyai ház édenkertje. Ahonnét az akkor még nyolc éven át rótt gimnázium első osztályát végeztem, a Marczitól végigkutyagolva a hosszú Lövőház utcán, a Széna térnél érintve a Városház utcát, majd a Hattyú utcát, és fel a Várba a Toldy Gimnáziumig, majd ugyanígy vissza. Nem kevés kilométernyi gyaloglás naponta egy 11 éves srácnak. De meg se kottyant, természetes volt. És soha fel se merült, hogy apám autóját valaki gyerekszállításra kihozza a garázból. Unokáim ma úgy hallgatják ezt, mintha egy fantasztikus Verne-regényt improvizálnék nekik.

Most ülök a párommal a Városház kellemesen ódon környezetében, diskurálni való sarkaival, öregcse kanapéival, tornácos oszlopsorával, olyan, mintha valami régi-régi vendéglő volna, itt felejtve a dübörgő város közepén, régi törzsvendégekre alapozva létét, és akkor kiderül, hogy kétéves csupán, valami céllövölde mőködött itt. És mi csak bámulunk a rejtélyesen létrehozott régimódi atmoszférán a jó öreg Vízivárosban (a háború előtt még minden utcánév fölött a táblán ott állt: Rézmál és Víziváros). Alattunk, az üvegtáblával védett oszlopos tornác alatt az udvaron nagy fehér sátor, benne jégpálya, vállra vetett korcsolyával ballag ki-be a fiatalság, de a két piros pulóveres lányt nem látom köztük sehol. Érthetetlen.

Kárpótlásul meghozták a tejfölös harcsát túrós csuszával. Kiváló, külön ki kell emelni a nagy, szaggatott tésztákat, mintha régi gazdasszony készítette volna (tán így is van). A rostélyos hagymáját nem lötytyedre, hanem sötétropogósra pirítva, felhalmozva kértem, meg is kapom, csak az egyébként háziasan ízes, vékonyra klopolt hús rágósra sikeredett. Ezt a hagyományos ebédet csakis egy vargabélessel lehetett zárni. Egyszer?, mégis kényes éték, nagyon el lehet rontani; itt ez olyannyira nem történt meg, hogy meglepetésül még nyakon is öntötték némi finom karamellel. Jól állt neki.

Távozván tankoltunk a Shell-kútnál, és benzinzubogás közben azzal idegesítettem harminc évvel fiatalabb feleségemet, hogy ennek a helyén meg mozi állt, gyerekkorom vasárnapi matinéinak vén palotája. Az els? mozi életemben. Uramisten: Chaplin, Buster Keaton, Walt Disney, Óz, a csodák csodája, Tóparti látomás. Az nem csupán látomás véletlenül, hogy közben eliramlott az élet?

Görgey Gábor, fn.hu



Ajánló